

Beke Sándor

Átölelt a lelked

Versek

Beke Sándor

ÁTÖLELT A LELKED

A borító illusztrációját
PÉTER KATALIN
készítette

Beke Sándor

Átölelt a lelked

Versek

*Erdélyi Gondolat
Székelyudvarhely 2010*

AZ ERDÉLYI GONDOLAT
SZERKESZTŐBIZOTTSÁGA

BRAUCH MAGDA
CSEKE GÁBOR
CSEKE PÉTER
CSIRE GABRIELLA
FODOR SÁNDOR
GÁBOR DÉNES
JANCSIK PÁL
NAGY PÁL
P. BUZOGÁNY ÁRPÁD
PÉNTEK JÁNOS

© Beke Sándor, 2010
© Erdélyi Gondolat Könyvkiadó, 2010

ISBN 978-606-534-018-3

ARANYMAG

Aranyszínű harmatcsepp
— szerény hajnali dísz —
csügg az almafa őszi levelén.
A felkelő nap fényében remeg,
nappal is látható csillagként
ragyog.
Legurulna a földre,
de nem engedi,
tartóztatja
a sárguló falevél.
Szellő lengeti,
napfény csillogtatja,
— végül
melléje száll
az almafa ágára,
és csipegetni kezdi
egy kíváncsiskodó cinegemadár.

(Ivó, 2008)

ÁLMOD ÁGYÁN

Álmom ágyán,
álmom vágyán
ringatózom.
Álmod ágyán,
álmom vágyán
tied vagyok.

Álmom ágyán,
álmom vágyán
megérezlek.
Álmod ágyán,
álmom vágyán
kísértelek.

Álmom ágyán,
álmom vágyán
hőn szeretlek.
Álmod ágyán,
álmom vágyán
fölkereslek.

Álmom ágyán,
álmom vágyán
ha megellek,

álmod ágyán,
álmom vágyán
megőrizlek.

(2009)

AZ ESTI IMA

Este ismét imádkoztam,
nem azért, mert eszembe jutott,
nem mondta senki,
hogy ezt tegyem,
mégis összekulcsoltam a kezemet.

Este ismét imádkoztam
és magamba szálltam:
nem kértem semmit,
nem könyörögtem,
csak megnyugtattam a lelkemet.

Este ismét imádkoztam,
s bocsánatot se kértem,
magamtól ismételtam el
azt a szabad imát, melyet először
gyermekkoromban mondtam el.

Este ismét imádkoztam,
majd a vérré vált
miatyánkot suttogtam el.
Elalvás előtt, fáradt fásultságban
megöntöztem száradó, sivár lelkemet.

Este ismét imádkoztam,
s ima után azzal aludtam el:
ha felkelek, ismét
gyermekként ébredjek,
s reggel ne ismerjenek rám az emberek.

(2008)

POR

*(Részlet
egy kezdet nélküli költeményből)*

...véget ért minden,
a háború,
s aki férfiember hazajött,
az hazajött,
itthon volt,
s aki nem, az ottmaradt,
s eltemették —
nagyapám mesélte,
aztán béke lett,
a falu fölött
aranynap csüngött
a reggeli égen,
nannyáddal
elindultunk újból,
s apáddal,
Évi nénéddel
meg Aranka nénéddel együtt —
szekerünk felverte
a port a faluvégen...

* * *

Nagytatát és nagymamát
lajtorjás ökrös szekéren
vitték ki a temetőbe —
ugyanazzal a szekérrel,
ugyanazon a porverte úton.

* * *

Nincs nagytata,
s nagymama sincsen,
de az ökrök még sokáig
vártak a kapu előtt —
majd elunva a semmittevést,
a lajtorjás szekérrel együtt
visszaandalogtak a történelembe.

* * *

Amíg ezt a verset írtam,
leaszfaltozták a poros utat —
eltűnt
a lajtorjás szekér nyoma,
az ökrök patáinak a nyoma,
gyermekkorai teniszcipőimnek
a nyoma,
nagytata gumicsizmájának
a nyoma...

Csak az utolsó simításokat
végző úthenger
nyoma maradt meg,
ahol az aszfalt
az útszéli kaviccsal találkozik...

* * *

Ha nagytata
hazaköltözne az égből,
nem hinné el,
hogya ráfos kerekű szekérre
gumikereket kell szerelnie.

* * *

Este van.
Egy más világban.
Új században,
új évezredben.
Úgy tűnik,
mintha
könnyebb lenne minden...
De mintha
a lélek is
leheletkönnyű volna...

* * *

Fénylik,
ragyog a mindenség.
Isten is olyan szorgalmas,
mint régen.

Ebben az egyszerű
falusi temetőben
ma éjszaka is
csillagporral szórta tele
sírokat fölött
az eget.

(Gyepes, 2008—2009)

LUXUSCIKK

Aki verset olvas,
annak a lelke ünnepel,
ezért luxuscikk
manapság a vers —

De úgy látom,
manapság egyre kevesebb
embernek van lelke,
mind kevesebben
örvendenek a versnek —

Mi tagadás,
kevés az,
akinek a lelke
e luxuscikket
magának megengedi.

(2008)

MESTERSÉGEK

Mindenkinek meghatározott szerepe van a társadalomban.
A tanító néninek, aki a betűket tanítja az első osztályos gyermeknek,
a favágónak, aki fent a hegy szívében halálos csapást mér fejszéjével az öreg fenyőre,
az ácsnak, aki a tetőn gerendákat illeszt össze,
s a szomszédot idegesíti,
miközben teli erővel kalapál,
a vesszőseprűvel dolgozó utcaseprőnek,
aki narancssárga mellényben énekel munka közben és porfelhőt kavar
a járó-kelő embernek orra alá,
a kukázó koldusnak,
aki az utcán reggeltől estig kéreget,
a kőművesnek,
aki a magas állványon vakol és időnként a sétáló lányokat bámulja fentről,
a mozdonyvezetőnek,
aki a város peremén a sínek mellett fogócskázó

gyermekek miatt
élesen sípol és dudál,
a kaszásnak, akinek rendmániája van
s a kaszálón tökéletes rendeket kaszál,
a sofőrnek, aki hajnalban elmegy hazulról,
s még ő se tudja,
hogyan aznap az országban hol jár,
a bankfelügyelőnek, aki előre látja
az alacsony árfolyam előnyeit és buktatóit,
a papnak, aki Istentől megáldott
szónoki tehetséggel
hirdeti az ígét, s osztja az áldást,
a színésznek, aki annyira átéli a szerepét,
hogyan majdnem lángba borul
a lelke a színpad közepén
s olyan könnyen sír,
mint egy hisztérikus diáklány,
a világhírű énekesnek,
aki a nagy magányban saját villájában
már-már belepusztul saját népszerűségébe,
a festőművésznak, aki a lélek molekuláiból
új színeket kavár műhelyében a palettán,
az írónak, aki új stílusával
meghökkeníti olvasóit,
a kedves bemondónőnek,
akinek bármilyen a lelkiállapota,
mosolyognia kell
a láthatatlan nézőtér előtt,

a zöld munkaruhás kertésznek,
aki kora tavasszal
az almafák ágait metszi a kertben
s a kipattant farüggyel beszélget,
a bohócnak, aki a cirkusz porondján
ócska trükkjeivel minden embert
egyformán felderít.

Csak azt az embert
nem tudom megérteni,
akit mindennap itt látok
a kapunk előtt le- s feljárni —
csak ezt az egy embertípust nem tudom
sehova se besorolni, se megérteni.

(2008)

ELTÉRÉS

A kozmosz tökéletes
s az emberi lélek is az,
amikor
az emberi testtel
együtt megszületik.
Na most már,
a folytonosan növekvő
negatív differencia
egyenest arányban nő
idő teltével
a kozmosz és a lélek között —
valószínűleg ez magyarázza,
hogy a kozmosz
és a lélek tökéletessége
egy idő után
ennyire eltér egymástól —

De épp ennyire?

(2009)

ÉBRENLÉT

Emlékszel?
Csillagot választottunk
magunknak az égen,
hogya nem vagyunk együtt,
akkor is láthassuk egymást.
Ezért emeljük fel annyiszor
szemünket az ég felé,
mert képzeletben
megsimogatjuk egymás arcát
— és bizonyossá válik
szerelmünk ébrenléte.

(2008)

TALÁLKOZÁS

Én nem láttalak téged,
Te sem láttál engem,
az ajtómon hallottam néha
a képzelt kopogást,
csak akkor találkoztunk,
amikor az ajtó között
átölelt a lelked —

A lélek,
a lélek,
a lélek — szívem,
nem egy kerítés a tanyán,
amit olyan könnyű átugorni;
nem lehet azt megkerülni,
mint a virágágyást,
elküldeni sem lehet,
mint egy megcímezett levelet,
hűteni sem
vagy fűjni sem,
mint a forró levest,
megfogni sem,
mint egy könyvet vagy egy üveget,
lerázni sem,
mint fáról a megszáradt levelet —

A lelked jött
és itt volt velem;
jó volt,
s most el merem mondani:
magamban mindig
csak így éreztelek.

(2009)

MEGHATÁROZÁS

A költő szertelen világában
isten pontossággal
működik az összhang
láthatatlan képlete;
a nyelv s a ritmus játéka,
a rend dinamikája,
ami az építő eszme
vízszintes tengelyén tűnik föl;
a felszabaduló lelki jelenség,
amely a vers tengelyén
az eszmeállványon
ünnepel.

(2009)

MEGÍRATLAN VERS A NOTESZBŐL

Radnóti Miklós 100. születésnapján

Sárosan fekszem,
testeken,
zsíros hátamra zuhog az ólmos eső,
csodálkozom,
a víz még csak nem is találkozik
a bőrömmel,
a vastag zsírrétegen lefolyik gyorsan,
fenekem árkán,
s kalciumszegény végtagjaimon
siet tovább,
le,
az ismeretlen barátomnak
a bomló testére —

Szeretnék imádkozni,
de nem tudok,
a fájdalom pásztortüzet gyújtott
a szívemben,
lelkemben kialudtak
a sárga csillagok;

megírtam én ezt egyik versemben
Szentkirályszabadján,
s most nem félek, látod?
megfogom a kezedet
porhüvely-kartársam.

A tömegsír,
mint őszi gaz — füstölög;
talán attól,
hogy lelkek szállnak fel belőle
Isten csillagos kertjébe.
Talán attól,
mert olyan nagy itt
az összefogó szeretet,
amilyent leírni nem lehet:
holt testek ölelik egymást benne;
mondjátok meg,
létezik-e a földön
ennél nagyobb szeretet?

Már nem fáj a vállam,
a karom, a bokám, a lábam,
ízületeimet melegíti
ez a mindig velem tartó hűséges,
hosszú viharkabátom.

Az ég kupoláján
— ahol békét becézgetnek

az öröknyugdijas csillagok —
hegedűszonáta cseng;
ott vár rám
síró hangszerével
egy másik Miklós,
az agyonlőtt barátom.

Hideg van.
November...
Mellettünk csendesen susognak
a Rába parti füzek,
csupán egy-egy csókaraj
röpül szerteszét,
s egy-egy nyikorgó szekér
hallatja magát a gödör felé
a sártól fodros ösvényen.

Szél fúj most,
csípős szél.
A folyóparti fákról
táncoló lapikat szór melegítőnek
az abdai örökálmodók fölé.

(2009)

* * *

Az emberből csillag lesz,
a virágból szerelem,
a népből nemzet,
az imából buzgalom,
a hitből isteni oltalom,
a szeretetből áldás,
az alkuból árulás,
a gyűlöletből vérontás,
a lustaságból gazdasági omlás.

Ejnye,
és mindez
a mi életünkben
és a mi szemünk előtt történik —

Egyedül mi lehetünk
a vádlottak.

(2009)

A SEMMITTEVŐ EMLÉKEZIK

Mire emlékezel,
ha nincs mire?

Hiszen játék közben
elengeded az idő kezét,
s az elrepült,
otthagyt, mint fészkeből kihullt madarat.

Szárnya borzongott,
amikor elszelelt,
eltiport, megalázott,
megvert.

Csak bújócskázott veled,
s tétlenséged ölén
marasztalt —

majd ismét kísérletezni kezdett:
új emberáldozatot talált magának.

(2008)

HEGEDŰSZONÁTA

Álmomban elmentél.
Kirepültél az ajtón
és magaddal vitted
a reggeli kávé illatát,
itt felejtetted a virágot az ágyon,
s az asztalon a híres,
Cremonában készített hegedűt,
a fogason a habfehér
prémes kabátot.

Álmomban azt hittem,
hogy végleg elmentél.
Miért nem mondtad,
hogy csupán
a sarki boltba mész?

Mikor megnyílt a bejárati ajtó,
azt hittem, hogy a virágért jöttél vissza
vagy az ágyon hagyott hegedűért
vagy azért,
hogy magaddal vidd
a fogason felejtett ezüst rókát,
kabátod téli ékét,
grönlandi álmodat.

Hópelyhek táncoltak a levegőben.
Két lépést tettek lefele,
egyet fölfele.
Az ablakból láttam,
hogy felém jössz
a zúzmarás fák között.
Hátad mögött egy grönlandi
sietve jön utánad.
Fókabőrével
be akarja takarni a válladat.

Művésznő,
véget ért a szonáta,
az álom.
Leengedted a hegedűvonót.
Nem hagytál el,
mert te itt se voltál.

Csupán a virág maradt itt,
az asztalon a hegedű,
selymes érintésű kabátod a fogason,
s lelkemben az az elképzelt szó,
amit nem volt akinek kimondani.

Jöjj vissza,
térj vissza, álom!

(2008)

A SÁRGA LEPKE

Libegő szárnyával
tenyeredre
szállt,
mint néma
vallomás.

(2008)

HESSEGETÉS

Az ég alá hessegettem,
s így szaporítottam
az esti fényt:
— Gyere, gyere,
siess már, siess!
Az esti fény
hallgatott rám,
s csak nőtt,
növekedett,
míg lassan vele együtt
megnőtt a város,
a táj,
a hegy —
mígnem a hegyoldalban
az ég összenőtt a vízeséssel.

(2009)

LAKHELY

Isten a Kozmoszban lakik,
a lélek az emberi testben,
a csillagok az égben élnek,
az emberek a Földön,
s érzem,
így minden rendben is lenne;
csak azt nem tudom,
hol lelhetném fel
a véges-végtelen
lakhelyét?

(2009)

MEGBESZÉLÉS

Szeretném olykor egy asztalhoz ültetni
a lelkemben lakozó embereket,
de tudja a csoda,
kicsit félek,
hogy ezek az emberek
nem találnának közös nevezőre
asztalomnál,
esetleg egy zűrös,
nagy veszekedés kerekedne —
Nem,
még nem érett meg
a találkozás ideje,
ezért úgy döntöttem,
hogy meghatározatlan ideig
elhalasztom a beszélgetést.

(2008)

A „ZEBRA”

Az ősz hajú szemüveges bácsi
szürke ballonkabátjában most megy át
előttem üres szatyorral a másik
járdára a „zebrán”. Olyan ismerős
ez a szemüveges bácsi. Épp azon
gondolkodom, vajon kihez is hasonlít?

Különösebben nem is érdekel,
mert tudom, kortársaimnak úgyis
tetszeni fog ez a vers, hiszen
szerintük ez egy jó, bevált,
begyakorolt verselési mód:
maga az a tény, hogy lényegtelen
a ballonkabátba felöltözött
ősz hajú bácsi, az ősz hajú bácsi
arcán a szemüveg, kezében
az üres szatyor, az igyekezet,
a szárnyaszegett lendület,
csak az a fontos, hogy a közép-kelet-
európai természeti adottságok
ellenére mi is büszkélkedhetünk
a széles utakon virító s az afrikai
szavannákban őshonos,
lófélék családjába tartozó
fekete-fehér csíkos zebrával.

(2009)

LEHULLÓ FALEVÉL

Kiskutyát sétáltattál a parkban,
amikor megpillantottalak,
mint egy homályos,
és szürkén párálló álomban.
Pórázon tartottad kedvenced,
s én meg akartalak szólítani,
de a sétányon kiskutyád
hirtelen ugatni kezdte
a fáról lehulló bús falevelet.
Megugatta az elmúlást,
ki nem mondott szavaimat is,
és megugatta
a szívemben rekedt gondolatot.

(2008)

ARITMETIKA

Pihenek.
Egyedül sétálok
a lélek kertjében.

Itt vihar készülődik,
nagyon fúj a szél,
vadul hajladoznak a fák.

Leülök egy régi rönkre
és elgondolkozom:
vajon miért?

Elkövetett
tévedéseimet
számolom...

(2008)

A KÖLTŐ ÉS A KISZOLGÁLÓLÁNY

Piros köpenyben állt
a bevásárlóközpontban
a polcok között.

Csinos volt és vonzó —
fekete kökényszemével
naphosszat a szívemben csatangolt.

Éreztem a lelkét, és azt,
hogy mégis van benne valami,
ami közös az én szívemmel.

Egyedüllétemben
mindig rá gondoltam
és elképzeltem vele az életemet.

Arca fehér volt,
mint az angyalok szárnya,
s mint egy lepel a szerelmes álmokon.

Ha ránéztem, ő mosolygott,
nem tudta,
hogy nekem mi a vágyam.

Pedig én csak költő voltam,
s egyszerűen szerettem őt,
akár a láthatatlan szellemi ideákat.

Ha meg akartam szólalni neki,
ostobán kérdeztem tőle:
mit-hol találok a zsúfolt polcokon?

Amikor éjjeli váltásban dolgozott,
néha láttam, hogy a kiszolgálólány fáradt,
a kasszagép mellett elálmosodott.

Ilyenkor — mint egy mesés tündérnek —
szép, sötét hajának tincsein
ragyogni kezdtek az éjszakai csillagok...

(2007)

AZ UTOLSÓ NAP

Elnémulnak a madarak,
a virágok illata elszáll,
a Nap kiég,
elfeketül a Hold,
vízzé válnak
az utolsó jéghegyek —

A Földön
győztes démonok
vigyorognak —

(2008)

MESE A PAPÍRHAJÓRÓL

A
világon
csak az marad meg,
ami jó.
A rossz, s a gonosz mind elvész —
elsüllyed, mint a papírhajó.

(2009)

ELMÉLKEDÉS

A zilált kószaság összhangot szül.
Ez a meglátás
nem vitára váró kihívás,
hanem olyan törvényszerű jelenség,
amit a költő magában érez.
Hiszen ez nem más,
mint a költői látomások halmazában
a szépért vívott harc,
az elenyészőnek tűnő
elemek szembesülése
az el nem enyészővel — — —

(2008)

ISTENNEL

Akinek semmije nincs,
annak nincs barátja.

Tehát akinek barátja sincs,
az még sincs egyedül.

(2008)

A KÖNYV SZERENCSEJE

Akkora háború
nem lesz a világon,
akkora tűz se, akkora
víz se lehet, hogy minden
könyv megsem misüljön. Meg-
látjátok, mindig lesz egy hely, egy
polc, egy könyvtár a világ valamelyik
részén valahol, ahol minden könyvcímről
legalább az utolsó, egyetlen egy példány megmarad.

(2009)

FIATALSÁG

A fiatalság
bástyát épített
magának
a szívemben.

(2008)

ÜNNEPI SZÍNPAD

Karácsony volt.
A szószék előtt
a kis fenyőfapódiumon
piros mintás
parasztzőnyegen álltam,
s karácsonyi verset szavaltam.
Mögöttem a pap bácsi állt,
jobbra tőlem Jézuska fája,
egyszerűen földíszítve
gömbökkel, almával, ezüstdióval
és sztaniolba csomagolt
avított ízű szaloncukorkával.
Miután elmondtam a verset,
meghajtottam magam
az egybegyűlt hívek előtt,
s a pap bácsi dicséretét
magamhoz szorítva
leszálltam életem
legszerényebb és legszebb
ünnepi színpadáról.

(2008)

A HÓEMBER

Óvodás

játszótársam azt mondta
nekem, hogy kettőnk közül
én legyek a nagy fehér hóember —
Örültem kis barátom ötletének,
mert tényleg olyan jópofa a hóember
sárgarépaorrával, gesztenyeszemével,
szürke kőgombjaival,
a lyukas,
kikopott zománc lábassal a fején,
a kezét helyettesítő, kopottsárga
megviselt seprűvel, de én bevallom,
mindig féltem hóember lenni. Egyszer
az óvodából jövet erőt vettem magamon,
és elmondtam kis pajtásomnak,
hogy én azért nem szeretnék
hóember lenni,
mert tavasszal, ha elolvadok, sárgarépa-
orromat megeszik az éhes madarak, gesztenye-
szemem legurul valamerre a lejtőn, kőgombjaim
elkeverednek a többi kavicssal, a lyukas lábasban
pedig paradicsompalántákat fog termesztetni a szomszéd
néni, a seprű nyelén egy ismeretlen udvaron kúszónövény
kapaszkodik majd fölfelé. A barátom erre azt felelte:
Na jó, akkor ő lesz a hóember, de tavasszal amikor nagy
fehér teste elolvad, én próbáljam megmenteni a kellékeit.

VIRÁGOK HANGJA

A sokszínű virágágyás előtt
a virágok beszédét hallgatom —

(2009)

ESTEBÉD

A szakállas fenyők feje fölött
Hold-tányérból
vacsoráznak a csillagok.

(Ivó, 2008)

ÁLOM NYÁRMELEGBEN

A szomszédasszony
havat seper
az udvaron.

(2009)

NAPOZÁS

A tengerparti homokon heversz, napozol.
Mintha fagyöngyök nyílnának vizes testeden.
Te lennél számomra a Nő?

(2008)

AZ ESŐERNYŐ

Viszontagságos
ez az időjárás, ezért mindig
velem van az esőernyő... nyáron megvéd
a tűző naptól, hogy ne legyek fekete ember,
ősszel megvéd a permetező esőtől, hogy ne legyek
átlátszó ember. Télen megvéd a hótól, hogy ne lepjen be
a hó,
s hogy
ne
legyek
hóember.
Az
eső-
ernyő
mindig
velem
van.
Ő
az
én
test-
öröm.

(2008)

GÖNCÖL LOVAI

Mikor felnéztem,
láttam, hogy megállt egy pillanatig:
a lovak vizet ittak az ég tengeréből.
Azután ismét elindultak.
És mentek, galoppoltak
mindig azon a megszokott úton,
ahol eddig is jártak
a világmindenségben.
Ugyanúgy,
ugyanazzal a nyugodt vágtával,
mint milliónyi évvel ezelőtt.

(2009)

A HULLÁMLEÁNY

Fehér paripán
lovagolsz felém
a tenger mélyéből.

Ó, Istenem, mégsem!
Ez egy szürrealista festmény —

(2008)

HA ROSSZ VAGY

felpofozlak
a csókommal

(2008)

ÉVA LÁNYA

A kicsi széken vártál
az almafa alatt
és beleharaptál
a pónik almába —
Csodálkoztam,
nagyon csodálkoztam,
mert a császárkörtét
jobban szeretted.

(2008)

KÉNYSZER-RÍM

Néha zavaros
gondolatmenettel
ér véget
a modern vers,
nem érti senki,
vagy aki érti,
csak azt érti,
hogyan a végén
mégsem érti,
de szép,
mert rímél.

A kritikus jóbarát
mégis azt mondja:
— Ez az, fiú,
csak így tovább!

(2008)

ÉJSZAKA

Füst száll
a kéményből,
az ég felé gomolyog —

Mintha fölmelegítené
a csillagokat.

(2008)

SIMOGATÁS

Isten
végigsimítja kezét
álmainkon.

(2008)

A VADON SZEME

Az erdő szélén,
ahol a vadon nyílik,
az elemlámpa fényében
megcsillant a szemed:
lilas volt, kékes,
tüköréles.
Te mozdulatlanul néztél,
s én a kerítésnél állva
mozdulatlanul néztelek.
Te féltél tőlem,
én is féltem tőled.
Sejtettem, hogy ragadozó vagy,
Te tudtad,
hogy én nem lehetek más,
mint az,
akitől mindig félned kell,
a mindig gyarló,
s rád vadászó Emberóriás.
Nem tudtam,
hogy medve vagy-e vagy farkas,
hiúz vagy netán valami más,
de néztük rendületlenül,
néztük mozdulatlanul
az éjszakában egymást.

Néha eltűnt a szemed
a párálló föld fölött
az egyenes,
kíméletlen fénysugárban,
de mindig visszatért hozzám.
A fenyvesek koronáin
ekkor megpihent a Hold.
Amikor fénye rámsugárzott,
te megláttál engem.
Ezért vesztes vagyok e játékban,
de az is világos,
hogy soha nem fogom megtudni,
ki voltál.

(Ivó, 2008)

VIRRAD

A Hold sebtében fölragadja
az éj bőröndjét,
s a csillagok szállója előtt,
mint egy alkalmi vendég,
beül a hajnal taxijába.

(2009)

HONVÁGY

A távolságnak is van zenéje.
De a távolság zenéjét
csak akkor hallod meg,
ha eltávolodsz a szülőföldtől.
Ilyenkor, ha felnézel,
a felhők bércein
muzsika hangja szól,
Te meghallod a szívfájdító zenét.
Hazamennél.

(2009)

ORBÁN BALÁZS

KOPJAFÁJA

Az
emlék-
mű
előtt
pi ros
pozs gás
szék ely
gyer me-
kek állnak
vigyázva.

Reménytől csillog a szemük,
hittől ragyog az arcuk, kezük-
ben szél zizzenti a koszorú le-
veleit. Most himnusz énekel-
nek... A sír fölött, a Szejke
csendjében, Isten lapozza a „leg-
nagyobb székely” könyvét,
A Székelyföld leírását.

(2008)

ESDEKLŐ IMA

Ha
tévedtem,
bocsáss meg, Istenem,
mert ez a bocsánatkérés
olyan erős és igaz, mint a
templom ércharangjának
messzi hangja: megszületett,
mert megkondult bennem
a vészjelző harang, saját magától
szólalt meg bennem. Bocsáss meg nekem,
Istenem...

(2008)

TÉLI HULLÁMOK

A parton áll
a faoszlopokra épített,
korhadtt kifutó.

Nyáron ezen futok végig,
hogy közelebb kerüljek
a tenger vizéhez.

Most tél van,
dermesztő hideg és zúzmarás fagy.
A kifutó körül
befagyott a tenger.

Keresem a pihentető hullámokat,
de a hullámok,
úgy, ahogy rohantak a part felé,
gurulás közben megfagytak.

Most a jeges kifutón
a tenger felé sietek,
hogy közelebb kerüljek
a tenger szívéhez,
hogy forró leheletemmel
átmelegítsem —

...Talán ismét dobogni kezd,
s kiengeszteli lelkemben
a megfagyott hullámokat.

(2009)

TARTALOM

ARANYMAG	5
ÁLMOD ÁGYÁN	6
AZ ESTI IMA	8
POR	10
LUXUSCIKK	14
MESTERSÉGEK	15
ELTÉRÉS	18
ÉBRENLÉT	19
TALÁLKOZÁS	20
MEGHATÁROZÁS	22
MEGIRATLAN VERS	
A NOTESZBŐL	23
***	26
A SEMMITTEVŐ EMLÉKEZIK	27
HEGEDŰSZONÁTA	28
A SÁRGA LEPKE	30
HESSEGETÉS	31
LAKHELY	32

MEGBESZÉLÉS	33
A „ZEBRA”	34
LEHULLÓ FALEVÉL	35
ARITMETIKA	36
A KÖLTŐ ÉS A KISZOLGÁLÓLÁNY	37
AZ UTOLSÓ NAP	39
MESE A PAPÍRHAJÓRÓL	40
ELMÉLKEDÉS	41
ISTENNEL	42
A KÖNYV SZERENCSEJE	43
FIATALSÁG	44
ÜNNEPI SZÍNPAD	45
A HÓEMBER	46
VIRÁGOK HANGJA	47
ESTEBÉD	48
ÁLOM NYÁRMELEGBEN	49
NAPOZÁS	50
AZ ESŐERNYŐ	51
GÖNCÖL LOVAI	52
A HULLÁMLEÁNY	53

HA ROSSZ VAGY	54
ÉVA LÁNYA	55
KÉNYSZER-RÍM	56
ÉJSZAKA	57
SIMOGATÁS	58
A VADON SZEME	59
VIRRAD	61
HONVÁGY	62
ORBÁN BALÁZS KOPJAFÁJA	63
ESDEKLŐ IMA	64
TÉLI HULLÁMOK	65

ERDÉLYI GONDOLAT KÖNYVKIADÓ

A könyv szerkesztője: CSIRE GABRIELLA

Nyomdai előkészítés:

Erdélyi Gondolat Könyvkiadó

A szerkesztőség postacíme:

535600 Székelyudvarhely, Tamási Áron u. 87

Telefon/fax: 00-40-266-212703

E-mail: egk@freemail.hu; egondolat@yahoo.com

ISBN 978-606-534-018-3

www.erdelyigondolat.ro

Készült az Erdélyi Gondolat Könyvkiadó Nyomdájában,
Székelyudvarhelyen

